

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

زن‌تایمز

فرستنده: سیما میرزاده

۰۹ مارچ ۲۰۲۵

زنان افغانستان، بزرگترین جمعیت زندانی جهان

این چهارمین سال است که روز جهانی زن در شرایطی فرا می‌رسد که زنان و دختران افغانستان به دست طالبان در خانه‌ها زندانی‌اند. طالبان از همان ابتدای ظهورشان در ۱۹۹۴ با سیاست‌های زن‌ستیزانه مشهور شدند. آن‌ها در نخستین دوره حکومت‌شان، از ۱۹۹۶ تا ۲۰۰۱، آموزش و کار زنان را ممنوع کردند و دستور دادند آنان بدون محرم مرد از خانه بیرون نشوند، تمام بدن از جمله صورت خود را بپوشانند و از هرگونه پوششی که توجه مردان را جلب کند، از جمله کفش‌های کوری بلند اجتناب ورزند. مأموران امر به معروف طالبان در خیابان‌ها گزرمه می‌کردند و زنان را در جاده‌ها به‌خاطر نداشتن همراه مرد و نپوشاندن چهره دره می‌زدند.

طالبان در سال ۲۰۲۱، این سیاست‌های زن‌ستیزانه را دوباره اعمال کردند: در اولین هفته قدرت‌گیری زنان را از کار در وظایف دولتی منع کردند. در اولین ماه، دروازه‌های مکاتب را به روی دختران بستند. در ماه چهارم، زنان دیگر نمی‌توانستند بدون محرم مرد سفر کنند. طالبان تا امروز مدام با صدور فرمان‌های جدید، ممنوعیت و محدودیت تازه‌ای را با هدف حذف زنان از جامعه اجراء کرده‌اند.

طالبان در اگست ۲۰۲۴ فرمان تکان‌دهنده دیگری صادر کردند: ممنوعیت شنیده‌شدن صدای زنان در فضای عمومی. آنان صدای زن را «عورت» اعلام کردند – چیزی که باید پوشیده و پنهان بماند. این فرمان عملاً حق سخن‌گفتن زنان در اماکن عمومی یا صحبت با افراد غریبه را جرم تلقی کرد.

از سخنرانی‌های ملا هبت‌الله و دیگر رهبران کلیدی طالبان مشخص است که آن‌ها به این حد از محدودیت‌ها بسنده نخواهند کرد. طالبان باور دارند که شریعت اسلامی هنوز به‌طور کامل اجراء نشده و بارها وعده داده‌اند که شرایط را برای ایجاد نظام خالص اسلامی و اجراء کامل شریعت فراهم خواهند کرد؛ مجازات‌های بدنی، شلاق‌زنی‌ها و اعدام‌های علنی مشخصات اصلی شریعت طالبان است. در این سه سال و نیم، احکام شلاق و اعدام در منظر عموم بارها اجراء شده ولی هنوز کسی در ملا عام سنگسار نشده است. ملا هبت‌الله وعده داده است که مجازات سنگسار برای زنان نیز به‌زودی عملی خواهد شد.

حلقه رهبری طالبان بر ایجاد جامعه آرمانی خود اصرار دارد؛ جامعه‌ای که در قانون «امر به معروف و نهی از منکر» آن‌ها ترسیم شده است. این قانون علاوه بر صدای زنان نشر عکس و ویدیو را نیز ممنوع می‌کند. شکی نیست که طالبان

در اجرای کامل این سیاست‌ها با مشکلاتی روبه‌رو اند. آن‌ها حتی قادر نیستند این قوانین را به‌طور کامل بر افراد و کادرهای رهبری خود اعمال کنند.

ملا هبت‌الله بارها عکس گرفتن را حرام دانسته است، و اجازه نمی‌دهد از خودش عکسی گرفته شود. قانون «امر به معروف و نهی از منکر» نیز عکاسی موجودات زنده را ممنوع کرده است. با این وجود، شماری از وزیران کلیدی طالبان همواره برای عکس و ویدیو که به منظور تبلیغات آنلاین منتشر می‌شوند، مقابل دوربین ظاهر می‌شوند. این تناقض‌ها باعث شده گمانه‌زنی‌هایی درباره وجود «جناب میان‌رو» در طالبان به وجود آید و برخی‌ها آن را «امیدی برای تغییر» می‌گویند.

همواره صداهایی در داخل و خارج افغانستان وجود داشته که معتقدند اگر چنین عناصر «میان‌روئی» در طالبان بتوانند قدرت را در دست بگیرند، سیاست‌های خود را تعدیل کنند و یک «حکومت فراگیر» تشکیل دهند، امارت آن‌ها قابل پذیرش خواهد شد.

این باور از این فرض ناشی می‌شود که مردم افغانستان محکوم به زندگی زیر سلطه طالبان می‌باشند. در این باور سناریوی متفاوتی که در آن مردم افغانستان در صلح و شرایط عادی زندگی کنند، جای ندارد. پذیرش ملاسالاری طالبان به‌عنوان سرنوشت اجتناب‌ناپذیر مردم افغانستان، به معنای انکار انسانیت آن‌ها و نادیده گرفتن توانایی و حق‌شان برای تعیین سرنوشت خود است. این ناامیدی منجر به تنبلی فکری و شکست سیاسی می‌شود و در نهایت عمر رژیم سرکوب طالبان را طولانی‌تر خواهد کرد. به همین دلیل، ما باید همواره روایت‌هایی از این دست را قاطعانه رد کنیم.

در عوض، باید ایستادگی مردم خود را ارج بگذاریم و راه‌های پویا و خلاقانه‌ای را که برای ایستادگی در برابر طالبان و زنده نگهداشتن امید به کار برده‌اند، گرامی داشته و تقویت کنیم. همچنین باید قاطعانه درک کنیم که طالبان، فارغ از تفاوت‌های جزئی، در مورد ایجاد استبداد دینی وحدت نظر دارند؛ استبدادی که برای انکار انسانیت زنان، تبعیض علیه اقلیت‌های قومی و جنگ با مردم، علم و آموزش مدرن طراحی شده است. ستون اصلی حکومت طالبان انکار حق حاکمیت مردم بر سرنوشت خود است. جهان‌بینی آنان جامعه‌ای را تصور می‌کند که در آن تنها امیرالمؤمنین طالبان سیاست‌های اجتماعی و عمومی را امر می‌کند و مردم خاموش و فرمان بردار می‌مانند. بنابراین، ایدیولوژی آن‌ها با منافع اساسی مردم کشور در تقابل قرار دارند.

امسال در حالی روز جهانی زن را گرامی می‌داریم که ارزش‌های دموکراتیک و مترقی در سراسر جهان زیر حمله‌اند، زن‌ستیزی، ترنس‌هراسی، نژادپرستی و فاشیسم رو به گسترش است. در چنین وضعیتی لازم است به خود یادآور شویم که اگر مردم نسبت به حقوق و حق تعیین سرنوشت خود هوشیار و بیدار نباشند، نیروهایی چون طالبان به گشودن فضاء به‌سود زندگی انسانی تن نخواهند داد.

بنابراین، باید به خاطر داشته باشیم که اگر مردم افغانستان – به‌ویژه زنان – بخواهند حقوق انسانی خود را دوباره به دست آورند، باید برای به دست گرفتن سرنوشت جمعی خود برنامه‌ریزی و تلاش کنند؛ سرنوشتی که در آن افغانستانی صلح‌آمیز و فراتر از طالبان ساخته شود. مردم افغانستان تنها با ایجاد جامعه‌ای دموکراتیک و سکولار می‌توانند به صلح، حقوق بشر و آزادی دست یابند.

<https://zantimes.com/fa/2025/03/08/afghan-women-the-largest-prison-population-in-the-world/>